

راهکارهایی برای افزایش رقابت پذیری اقتصادی کلانشهر تهران با توجه به تجارب جهانی مدیریت شهری

محمد ترقی*، شقایق اله داد^۲

۱- دانشجوی کارشناسی ارشد مدیریت شهری، دانشگاه تهران، mohammad.taraghi@ut.ac.ir

۲- دانشجوی کارشناسی ارشد مدیریت شهری، دانشگاه تهران، sh.allahdad@ut.ac.ir

چکیده

مفهوم رقابت پذیری شهری اکنون به رویکرد و مفهومی مهم و اساسی به ویژه برای مدیران و برنامه ریزان شهری بدل شده است، بر اساس گزارش پروژه رقابت پذیری کلان شهرهای دنیا که به رتبه بندی ۵۰۰ شهر برتر دنیا از لحاظ شاخص رقابت پذیری می پردازد، تهران در رتبه ۳۳۲ قرار گرفته است. در ایران، سیاست گذاری شهری و منطقه ای و به ویژه جایگاه موضوع رقابت پذیری شهری برای سیاست گذاران و مسئولین شهری به خوبی شناخته نشده و سازوکار خاصی برای بهره برداری در شرایط خاص اقتصاد جهانی پیش بینی نشده است. حال آنکه، ارتقای سطح رقابت پذیری شهرها، ضرورتی برای تحقق پایداری آنها در مواجهه با فشارهای سیاسی و اقتصادی در عصر جهانی شدن است. بر همین اساس، این مقاله درصدد است تا با روش توصیفی- تحلیلی فضای رقابتی کلان شهرها را با تمرکز بر شهر تهران و با توجه به بعد اقتصادی به بحث گذاشته، چگونه رویکرد هوشمندی رقابتی و کاربرد ابزار استراتژی یابی را در حوزه مدیریت شهری به تحلیل درآورد؛ لذا مقاله حاضر، به منظور بهره مندی سیاست گذاران شهری از مزایای مثبت رقابت پذیری اقتصادی شهرها، به ضرورت مطالعه و رفع چالش و موانع رقابت پذیری شهری تأکید دارد. در پایان و به عنوان نتیجه مطالعه، چارچوبی مبتنی بر رقابت پذیری اقتصادی شهرها با تأکید بر عوامل مؤثر بر شاخص رقابت پذیری شهری پیشنهاد شده است که با استفاده از این چارچوب می توان به اهداف اساسی شهر دست یافت.

واژه‌های کلیدی: رقابت پذیری، رقابت پذیری شهری، اقتصاد شهری، مدیریت شهری، شهر تهران